

Az ünnepély befejeztével az egybegyültek Bedő országos főerdőmester urhoz is üdvözlő táviratot intéztek.

A tisztí értekezlet által igénybe vett ünnepi nap után hatvan teritékü fényes bankett volt, melyen az erdőtisztikar teljes számban, s a fentt említett képviselők vettek részt.

Az első felköszöntőt Solti Arnold kir. erdőfelügyelő mondta az erdőtisztek nevében, majd a fiatalság részéről Kaán Károly m. k. erdőgyakornok emelte az ünnepeltre poharát.

Seyffried Károly m. k. erdőmester a megjelent képviselőket éltette, míg Barlay Sándor m. k. erdőtitkár a nemrég nyugalomba vonult Csaszókóczy Mihály m. k. erdőmesterről emlékezett meg, annak üdvözlő távirat küldését indítványozván a jelenvoltak élénk helyeslésével.

A szorosan az ünnepelők körében lefolyt, jellemzően barátságos színezetű, vig kedélyü banketról a legszebb emlékekkel távoztak a résztvevők.

Üdvözlő táviratot küldtek az ünnepeltnek Bedő Albert országos főerdőmester ur, a hivatalos teendők miatt meg nem jelenhetett Tomcsányi Gyula zsarnóczai főerdőmester, Csaszókóczy Mihály nyug. m. k. erdőmester, a lipitújvári m. kir. erdőrendezőség s még többen.

*Egy jelenvolt.*

## V a d á s z a t i t á r c z a.

### *Vadász-erdész?*

Irta: V a d a s J e n ő.

Illetékes szakférfiak és nem illetékes, de a közvélemény hangulatára hatni tudó elemek sokszor és minden oldalról nagy komolysággal vitatták meg azt a kérdést, mely

egynémelyek előtt ma is problémát képez, hogy t. i. vadász legyen-e az erdész?

E kérdés következménye az a két tábor, melynek harcosai éles fegyverekkel küzdenek egymás ellen mindannyiszor, valahányszor e kérdés felmerül, mert mindegyik a saját tábora győzedelmét óhajtaná kivívni.

Meddő harc.

Lehet-e kényszeríteni valakit, hogy énekes legyen, ha hangja nincs, hogy költő legyen, ha a muzsa rá sem hederít, vagy hogy Munkácsyt művészetében elérje, álljon bár rendelkezésére az amerikai vasutkirály összes vagona is.

Minderre születni kell.

Ki merem mondani, — ám czáfoljanak meg, — hogy a szó nemes értelmében vett vadásznak is születni kell. Faragni vadászt sem lehet.

Egy évtized tapasztalata tanított meg erre. Elég idő, hogy lássam szakunk terére egymásután felvonulni a boldog fiatalság egy nagy részét, mely Selmezbánya ősi falai között megrakodván az ismeretek rengeteg kincseivel, tudományal szolgálja szakunk ügyét.

E „tudományok“ között a legtöbbnél igen szerényen, legis-leghátul huzódik meg: a vadászat tudománya. Vajjon miért? Nincs talán ott az ódon falak között, a ki e tudomány iránt kedvet tudna ébreszteni a mindenre fogékony fiatal kebelben? Avagy hiányzik az alkalom, hogy e tudomány gyakorlatilag is kellő érvényre jusson? Korántsem. Tudjuk jól, hogy alig lehet méltóbb kezekre bízva a vadászat ügye a tudomány s gyakorlat szempontjából, mint épen Selmezen, hol a tanár maga Nimródnek felkentje s Diana kedveltje és mint ilyen, fáradtságot nem ismerő buzgósággal igyekszik a fiatalság érdeklődését e tudomány iránt is felkölteni.

A gyakorlati kiképzetésre pedig nem-e kínálva kínálkoznak a közeli erdős bércek s hegyek, hol néhai akadémikus koromban még a boldog emlékezetű kopófalkák csaholásától visszhangzott hegy és völgy.

A hiba tehát sem tanárban, sem alkalomban nem kereshető.

Benne van ez az illetőben magában, ki „tudományai“ között legalul rejtegeti azt a „nem is tudományt“, hanem „jágermesterséget“, mely nála érvényre sohasem juthat . . . Mert a vadásznak születni kell!

Bebizonyítom!

Elvégzi az akademiát az ifju s büszke öntudattal csatolja folyamodványához a 80—100 perczentes Indexet, melynek alapján kinevezik u. n. műszaki dijnokká, később az államvizsga után erdőgyakornokká s nagy későre erdészjelöltté. — A véletlen az elősorolt minőségek valamelyikében hozzám tereli.

Ismerkedésünk folyamán megkérdem: vadász ön?

— Még nem igen volt alkalmam sokat vadászni, de bizonyosan vadász lesz belőlem. Jelesem is van a Vadászattanból.

Rendes felelet.

Néhány nap mulva kimegyünk erdőt nézni. Barangolás közben közel hozzánk felkel egy őz s hatalmas ugrásokkal tova iramodik.

— Láttá az őzet?

— Láttam, — felelt a vadászjelölt.

— Mit szól hozzá?

— Szép állat, jó pecsenyét adhat.

— Igen? és látásán nem érzett semmit?

— Nem én.

Másnap kimegyünk a mezőre s viszem a vizslát is. Nem sok időbe telik s a vizsla áll. Melyik vadász ne is-

merné azt a szép képet, mely ilyenkor lebilincseli minden figyelmünket?

Figyelmeztetem e képre fiatal emberemet s lesem a hatást . . . Semmi.

— Látja, hogy állja Nora a fűrjet?

— Látom.

— No menjen s löjje le.

— De talán mégis jobb lesz, ha a főerdész ur teszi ezt meg helyettem, mert elhibázhatom.

Jól vagyunk már . . .

Még egy próba. Jön a tél, a vadász kedvenc év-szaka.

Megindulnak a vadászatok, ropog a puska s megelevenedik az erdő.

— Holnap vadászunk, — mondom fiatal emberemnek, — remélem, velünk tart.

— Dolgom van a városban, meg aztán rossz az idő. — És csakugyan nem jött el.

— Majd egy más alkalommal biztattam, mikor verőfényes napon a hó mint ezüst lepel borított erdőt, mezőt s a tél minden szépségét ragyogtatta.

Eljött, mert . . . rendelkezésre állott egy szán, mely a vadászok idősebbjeit, no meg a kényelemhez szokottakat, állásról-állásra hordozta. — És így tovább.

Ezzel már tisztában voltam.

Jött egy másik.

A próba ugyanaz, mint az előbbinél, az eredmény azonban egészen más.

Az őz látásánál szemei villognak, látom, miként szökken arcába a vér, lélegzete pedig eláll. Alig tudom visszatartani, hogy a vad után ne iramodjék.

Mikor pedig a mezőt járva, „Nora“ állta az első fűr-

jet, egy pillanatig mintegy kővé meredve gyönyörködött a kutya viselkedésében, hogy a másik pillanatban fegyverével mellette teremjen s a felkeltett fűrjet nagy izgatottságában reszkető kezekkel elhibázza.

Sebaj. Hibázott még többet, sokat, de végre mégis csak lehozta az „elsőt“, melyről aztán annyit tudott beszélni.

Vadász lett belőle, még pedig a javából.

Jött egy h a r m a d i k, már telve vadászszzenvedélylyel, de . . . löni sehogy sem tudott.

Megint csak a fűrjeken kezdtük. Térdig járunk a gazonban s kutyám felugrat egy nyulat, melyre szándékosan nem lőttem.

— Miért nem lőttél rá? — kiáltja Tóni, mert ő ez a harmadik.

— Nem lehetett, — csak a farkát láttam billogni, — kiáltom vissza. — Nem szólt semmit.

Alig megyünk pár lépésre s nem messze Tónitól áll a vizsla. Nagy óvatosan közelit hozzá, beugratja, s a felkelő fűrjre lő, de elhibázza.

— Hogy lehetett elhibázni? — kiálték rá.

— Csak a farkát láttam, — szólt vissza kellő komolysággal Tóni.

— Lefözött, — gondoltam magamban, — de vadász lesz belőle, mert feltalálta magát.

Pedig mennyi „pech“ érte s mennyi szidást kellett keresztyéni türelemmel elviselnie, míg megtanult löni. De nem törődött semmivel, forrt benne a vadászvér, ezt pedig mivel sem lehet lehüteni.

Nem törődött ő a vadászatban szomszédja bőrének ép-

ségben maradásával. Lőtt jobbra, balra, hibázott kegyetlenül s hajtás után tűrte a „nagy mosást“.

Egy alkalommal a hajtók vonala már közeledett a vadászvonal felé s a mi Tónink egyre puskáz befelé. Szomszédja rákiált: ne lőjjön az istenért, hiszen az hajtó! Dirr—durr volt a felelet, persze megint a szegény hajtókra. Szerencsére nem történt baj.

B. . . . . ban pedig az erdőőri lak pitvarában a vadászok által a fogasokra aggatott puskák közt addig pepecselt Tóni, miglen egy rettenetes detonáció ugratta ki a szobából a megrémült vadásztársaságot.

Gróf K. . . . y Colt-rendszerű, golyóval töltött puskáját sütötte el. No, hiszen volt mit hallgatnia Tóninak, különösen mikor megtudtuk, hogy a golyó a mennyezetedeszkázaton áthatolva, a padláson az erdőőr szép kandur macskáját ölte meg, melyet egerészés közben a kegyetlen végzet Tóni golyója utjába sodort.

És Tóni boldog volt, mert golyója most az egyszer talált.

Ettől a pillanattól kezdődik Tóni vadászszerencséje. Most már minden ízében perfect vadász.

\*

Tessék megpróbálni az „első“-ből vagy a hozzá hasonlókból vadászt faragni, az utóbbi kettőnek pedig megtiltani, hogy ne legyen az.

Meddő harez!

A vadásznak is születni kell!!!